

Arrest

nr. 63 860 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANDECASTEELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 4 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wil zich beroepen op de criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, een sociaal leven zou hebben, het centrum van zijn sociale belangen in België zou hebben, voetbal zou spelen in Roeselare, een goede kenneis van het Nederlands zou hebben, goed Frans zou spreken, getuigenverklaringen voorlegt, vroeger tewerkgesteld zou zijn en een werkbelofte voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het feit dat betrokkene verschillende familieleden in België heeft, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie vormt. Verder toont betrokkene zijn familiebanden niet aan.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vordert in het opschrift van zijn verzoekschrift de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vordert verzoeker, naast de nietigverklaring, de bestreden beslissing te schorsen.

2.2. Krachtens artikel 39/82, § 3, 2e lid, van de Vreemdelingenwet dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

In casu wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring in te houden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van "het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur / algemeen rechtsbeginsel."

Na het geven van een uitvoerige theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht argumenteert verzoeker:

"De litigieuze beslissing dd. 9.3 .2011 (kennisname op 21/1/2011) uitgaande van verweerster bevat weliswaar een motivering in feite, doch in de beslissing wordt op geen enkel ogenblik verwezen naar de toepasselijke rechtsregel.

De motivering stelt verzoeker dan ook niet in staat te begrijpen op basis van welke juridische gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Er dient dan ook tot het besluit gekomen te worden dat niet voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Tevens dient vastgesteld te worden dat de motivering geenszins afdoende is zoals dit nochtans wordt vooropgesteld door artikel 3 van de voornoemde wet van 29.07.1991.

Dat het onjuist is dat verzoeker geen verblijf had in België voor 18/3/2008. Dat verzoeker achtereenvolgens woonde in Oostende en in Menen. Dat hij werkzaam was als kok in restaurants te Blankenberge, Oostende en Roeselare.

Dat hieruit blijkt dat er geen beslissing werd genomen op basis van het dossier van verzoeker.

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

De belangen van de burger mogen niet onnodig geschaad worden. Vandaar de noodzaak van een zorgvuldige afweging.

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker levensgroot is; met name dat hij hier in België mag verblijf houden daar waar het centrum van zijn belangen ligt. Hij is reeds meer dan 6 jaar in België.

Tenslotte wordt ook gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

De tegenpartij had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Er is niet afgewogen met de belangen dat verzoeker hier werk had in verschillende restaurants en ook vooruitzicht heeft op werk (zie werkbefoel in dossier) en een sociaal leven heeft opgebouwd; er is niet afgewogen dat verzoeker een blanco strafregister heeft

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet in rechte zou gemotiveerd zijn. Integendeel wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als volgt gesteld:

"onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wei van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd

Verzoekers beschouwingen dienomtrent missen feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel.

Verzoeker uit verder kritiek op de motivering aangaande voorwaarde van punt 2.8A van de instructie van 19.07.2009 dat betrokkene vóór 18.03.2008 een legaal verblijf of geloofwaardige poging om zulks te bereiken moet hebben ondernomen, en meent te kunnen voorhouden dat 'het onjuist is dat verzoeker geen verblijf had in België voor 18/3/2008. Dat verzoeker achtereenvolgens woonde in Oostende en nu in Menen. Dat hij werkzaam was als kok in restaurants te Blankenberge, Oostende en Roeselare'.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet ingaan op de concrete motivering dienaangaande in de bestreden beslissing; verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat, opdat voldaan zou zijn aan voormelde voorwaarde van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009, er sprake dient te

zijn van een wettig verblijf vóór 18.03.2008 of een geloofwaardige poging om vóór deze datum een wettig verblijf te bekomen:

De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat

"Betrokkene wil zich beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode een wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloof waardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009".

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Er kan enkel worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht is genomen en ten genoegte van recht is gemotiveerd in feite en in rechte om te voldoen aan de formele (en ook materiële) motiveringsplicht.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid oordeelde geheel terecht, gelet op de stukken die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en binnen de hem ter zake toebedeelde ruime discretionaire bevoegdheid, dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclus. Terwijl de in casu bestreden beslissing ten genoegte van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers aanvraag ongegrond is. De grief dat niet wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel berust op een onnauwkeurige lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoeker ongegrond is: verzoeker beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie maar toont niet aan dat hij een wettig verblijf had voor 18 maart 2008 of voor deze datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat de verzoekende partij vóór 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf gehad heeft en ook geen geloofwaardige poging hiertoe ondernomen heeft.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing deze criteria heeft gevraagd.

Uit de aanvraag blijkt dat verzoeker zich beriep op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie, dat luidt:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker ooit een wettig verblijf had of voor 18 maart 2008 een poging ondernam om een wettig verblijf tot stand te brengen. Waar verzoeker de bestreden beslissing verwijt dat het onjuist is dat hij geen verblijf had voor 18 maart 2008 merkt de Raad op dat deze zinsnede niet terug te vinden is in de bestreden beslissing, die enkel benadrukt dat hij voor 18 maart 2008 geen wettig verblijf of poging hiertoe aantoonde. Het gegeven dat hij werkzaam was als kok in diverse restaurants, dat hij vooruitzichten heeft op werkgelegenheid en een sociaal leven heeft, en dan er geen onderzoek is gebeurd naar het al dan niet bestaan van een blanco strafregister in hoofdte van verzoeker en dat hij meent dat het centrum van zijn belangen in België gelegen zijn, doen hieraan geen afbreuk. De stukken die verzoeker toevoegde aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bewijzen weliswaar een verblijf maar niet dat dit verblijf legaal was voor 18 maart 2008.

Bovendien wijst de Raad erop dat in de mate dat verzoeker thans stukken toevoegt aan zijn verzoekschrift die hij niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing met deze stukken geen rekening kan worden gehouden. De Raad is in het kader van zijn wettigheidstoetsing in casu ertoe gehouden zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet aan dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de tegenpartij vertrekt van een administratief dossier waaruit zou blijken- dat verzoeker niet een periode zou hebben verbleven voor 18.3 2008 of geen geloofwaardige pogingen zou hebben ondernomen, waarop tegenpartij niet is ingegaan.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003) .

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of de Staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval. Verweerster is om tot haar beslissing tot weigering te komen niet zorgvuldig, noch redelijk tewerk gegaan, nu zij haar beslissing niet heeft willen baseren op de stukken aangebracht door verzoeker in het administratief dossier.

Dat verzoeker verschillende familieleden heeft in België en woont bij zijn broer L. A. (...) Het is dus niet juist tegenpartij stelt dat betrokkene zijn familiebanden niet aantoont.

Uit de getuigenverklaringen, alsook uit stuk van werkbefoorte waar verzoeker aantoont dat hij onmiddellijk als kok kan starten in restaurant te Rekkem Menen

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, eert einde te maken aan het recht op vestiging van verzoeker.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de- nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond."

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Ter ondersteuning houdt verzoeker, zij het op een onsamenvangende wijze, voor dat verwerende partij 'haar beslissing niet heeft willen baseren op de stukken aangebracht door de verzoeker in het administratief dossier', en verwijst hij tevens naar de getuigenverklaringen en de familieleden in België, en naar 'het stuk van werkbefoorte waar verzoeker aantoont dat hij onmiddellijk als kok kan starten'.

De verwerende partij ziet niet in hoe de voormelde beweringen en verwijzingen van de verzoekende partij enige relevantie hebben nopens het criterium van de voorwaarde van legaal verblijf vóór 18.03.2008 of het ondernomen hebben van een geloofwaardige poging daartoe voor deze datum.

De verwerende partij herhaalt dat verzoeker kennelijk - en ten onrechte - uit het oog verliest dat punt 2.8A. van de instructie waarop verzoeker zich wilde beroepen, expliciet als voorwaarde stelt dat de vreemdeling "voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen".

Verzoekers beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht is genomen.

Er is geen sprake van een schending van het evenredigheidsbeginsel:

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt." (R.v.V. nr. 24.638 van 17 maart 2009)

Waar verzoeker overigens nog verwijst naar zijn familieleden, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde terecht heeft gemotiveerd dat "wat betreft het feit dat betrokkene verschillende familieleden heeft in België, betrokkene niet verklaart waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie vormt", onderdeel van de motivering die verzoeker niet betwist, en dat de gemachtigde verder terecht opmerkt dat verzoeker "de familiebanden niet aantoont". Verzoeker heeft immers geen stukken voorgelegd waaruit de beweemde familieband onomstotelijk blijkt.

Verzoekers beschouwingen falen dan ook in rechte en in feite.

De bestreden beslissing is geheel terecht genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, gelet op de stukken die het administratief dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken.

Verzoeker toont geen schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet

kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Immers komt het de verwerende partij toe criteria te bepalen waaraan een aanvrager dient te voldoen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Eisen dat voor een bepaalde datum een wettig verblijf moet aangetoond worden hetzij minstens een geloofwaardige poging tot het verkrijgen hiervan is niet onredelijk en het komt de Raad niet toe de opportuniteit van de criteria in vraag te stellen. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Waar verzoeker meent dat de verwerende partij niet zorgvuldig of redelijk is werk gegaan en het motief van de bestreden beslissing dat stelt *“Wat betreft het feit dat betrokkene verschillende familieleden in België heeft, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een grond tot regularisatie vormt. Verder toont betrokkene zijn familiebanden niet aan.”* onjuist is omdat hij wel verschillende familieleden in België heeft en bij zijn broer woont, wijst de Raad erop dat een eenvoudige negatie niet leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker legt geen bewijs van afstammingsbanden neer en bovendien is dit motief irrelevant omdat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet verklaart waarom het hebben van verschillende familieleden in België dient te leiden tot de afgifte van een machtiging tot verblijf. Dit laatste wordt door verzoeker niet weerlegd. Voorts doen de stukken zoals de verklaringen van de getuigen en het feit dat verzoeker zou kunnen werken als kok geen afbreuk aan het voorgaande en verwijst de Raad dienaangaande naar de bespreking van het eerste middel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“ één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker sedert jaren in België verblijft en er ook woont .

Dat verzoeker woont te Roeselare bij zijn broer L. A. te Menen, (...)

Verzoeker mocht er van uitgaan dat wat betrof zijn situatie dan ook alles in orde was en dat de beslissing zou worden genomen op basis van de juiste gegevens aanwezig in het administratief dossier aangevuld met de eigen stukken

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtzekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden.”

3.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Ter ondersteuning voert verzoeker aan dat hij sedert jaren in België woont en 'er mocht van uitgaan dat wat betrof zijn situatie dan ook alles in orde was".

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoeker toont op geen enkele manier een schending aan van het door hem aangehaalde rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Het loutere gegeven dat verzoeker reeds jaren illegaal op het grondgebied zou verblijven, maakt vanzelfsprekend niet dat verzoeker dan maar moet worden gereguleerd, noch dat verzoeker er zomaar kon van uitgaan dat 'zijn situatie in orde was'.

Terwijl de voorwaarden zoals gesteld in de vernietigde instructie dd. 19.07.2009 duidelijk zijn, en voor wat betreft punt 2.8A waarop verzoeker zich beroepen heeft, duidelijk wordt vereist dat de vreemdeling vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, die vóór die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekers vage beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht is genomen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het derde middel kan niet worden aangenomen."

3.3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Uit een jarenlang verblijf in België en het wonen bij zijn broer kan niet worden afgeleid dat het bestuur een toezegging of een belofte heeft gedaan hetzij dat hieruit een wettig verblijf zou voortvloeien. Voorts toont verzoeker niet een gebrek aan standvastigheid in hoofde van het bestuur aan.

Verzoeker toont geen schending van het rechtzekerheids- of vertrouwensbeginsel aan.

Het derde middel is ongegrond.

4. In de mate dat uit het verzoekschrift zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker de nietigverklaring vordert van het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker enkel aan dat deze nietigverklaring dient te volgen uit de nietigverklaring van de hierboven besproken bestreden beslissing. Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat is dit niet het geval zodat de argumentatie van verzoeker faalt, los van de vaststelling dat dergelijke argumentatie, zoals de verwerende partij juist uiteenzet, onontvankelijk is bij gebreke van het aanvoeren van middelen die betrekking hebben op het bevel.

Bovendien heeft verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten niet toegevoegd aan zijn verzoekschrift. Bijgevolg maakt dit "beroep" in toepassing van artikel 39/69 § 1 van de Vreemdelingenwet niet het voorwerp uit van huidig beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN